

စိုးမိုး စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နှစ်သမီး

လရောင်ဝေးဝေး

L လင်း

အခန်း(၁)

“ဂျိမ်း ဂျိမ်း”

ဝင်းလက်တောက်ပသော လျှပ်စီးရဲ့ နောက်မှာ မိုးခြိမ်းသံက ကျယ်လောင်ပြင်းထန်စွာ ကပ်ပါလာသည်။ ။

“ညည်း အကောင်းစားယောက်ျားကိုယူဖို့ စဉ်းစားနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဆင်းအံ့မဲ့၊ အခြေအမြစ်မရှိ၊ အဆင့်အတန်းမရှိ၊ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ဂုဏ်ဒြပ်ပကာသန ဘာမှ မရှိတဲ့ ကောင်ကို ညည်းဘာကြောင့်တမ်းတမ်းစွဲနေရတာလဲ၊ ဒီကြောင်းတွေ ညည်းအဖေသိရင် ညည်းဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ ဟင် မိအံ့မဲ့”

မိုးသံလေသံကြားမှာ စူးခနဲဆောင့်အော်လိုက်တာမို့ လူကတုန်ခနဲဖြစ်ကာ နီမြန်းတင်းမာနေသော အန်တီမျက်နှာကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်မိသည်။ ။

ခက်ထန်ထန်တိုးလာတဲ့ အန်တီ လက်ညှိုးကြီးက ဆင်းအံ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်။

“ကိုယ်နဲ့ ဂုဏ်ရည်တူယောက်ျားတွေကိုတောင် ညည်းအဖေက အသိအမှတ်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညည်းကျောင်းပြီးတာနဲ့ နိုင်ငံခြားကို တန်းခနဲခေါ်မှာ ၊ ဟိုမှာ ပညာဆက်သင် စီးပွားရေးလုပ်၊ ဟိုမှာ ပဲ အိမ်ထောင်ချပေးမှာ ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ညည်းလည်း သိပြီးသား၊

မထီမဲ့မြင်းပုံစံမျိုးနဲ့ ညည်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ခဲ့တာ ငါတို့ ကိုပါ ဂရု မစိုက်တော့ မလုပ်နဲ့ ၊ ညည်းအဖေဆီ အခု ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ ညည်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ ဟင် မိဆင်းမုံ၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လား၊ ညည်းအဖေဆီ ဖုန်းဆက် လိုက်ရတော့မလား၊ ပြောစမ်း”

“မ မလုပ်နဲ့ မဆက်ပါနဲ့ အန်တီ၊ ဒယ်ဒီဆီ ဖုန်းမဆက်လိုက်ပါနဲ့ အန် တီ”

ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ အန်တီလက်တွေကို ဝရန်းသုန်း ကား လိုက်လံဆွဲနေမိသည် ။

နီးလိုက်ဝေးဖြစ်နေတဲ့ အန်တီကိုယ်ကြီးက ဖမ်းဆုပ်လို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဒယ်ဒီဆီ ဖုန်းလိုင်းမဝင်ခင် အမိအရတားဆီးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည် ။

ကုန်ရုန်းလူးလဲထသော အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာ

“အန်တီ”

“ဗုန်း”

“အင့်”

“အံမလေး အား ငါ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ”

ပိုးစိုးပက်စက် ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ခုတင်အောက်မှ မျက်လုံးကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ညမီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကလောင်ပြောင်သရော်နေသ လို မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်။

“ဖျောက် ဖျောက်”

အခန်းမီးတွေ လျှောက်ဖွင့်ပြီး ရေခဲသောတ္တာထဲက ရေတစ်ဘူးယူ

ကာ တစ်ဝက်လောက် ကုန်အောင်အထိ မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဟင် ဘုရား ဘုရား မောင်နဲ့ ချစ်နေတာ အန်တီတို့ များ သိသွားပြီ လား၊ အန်တီတို့ ရိပ်မိရင်တော့ ဒယ်ဒီကို အသိပေးမှာ မှန်ပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကျောင်းမပြီးလည်း ဒယ်ဒီ တန်းခနဲ ငါ့ကိုခေါ်တော့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ခေါင်းတွေ တဗျင်းဗျင်းကုတ်ကာ ပွစိပွစိရေရွတ်မိပြီး အိပ်ရာခုတင် ပေါ်ဗုန်းခနဲ ပြန်ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ။

နေခါးဆိုတဲ့ အောင့်ကို ချစ်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး အံ့မုံ ဒီလိုမျိုးသွေးပျက် ချောက်ချားနေခဲ့တာ တစ်နှစ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီထင်သည်။ ။ အီကိုကွင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ စတင်သတိထားမိကာ ပထမနှစ်စကတည်းက အံ့မုံကို မောင် ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မာနကြီးသော တသီးတသန့် ထည်ဝါစွာနေတတ်သောအံ့မုံက မောင့်ကိုသာမက ဘယ်လိုပုရိသမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။

ဒယ်ဒီ နိုင်ငံခြားမှာ အခြေမချခင် ကတိတောင်းသွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့ အတိုင်း ပညာရေးကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ နံပါတ်တစ်မဟုတ်ခဲ့လျှင် ထိပ်ဆုံးကနေချင်သော အံ့မုံက ဇွဲကြီးလွန်းသော၊ အနွံတာခံသည်းခံလွန်းသော မောင့်ကို ဖိုင်နယ်ယီးယားမတက်ရခင်မှာ ဘဲချစ်အဖြေပေးခဲ့မိသည်။ ။

ထိုနေ့လေးက

ဒဂုံစင်တာကအပြန် အံ့မုံဟန်ဆက်ကလေးက ဒယ်ဒီဖုန်းနံပါတ်လေး ဝင်လာတာမို့ လူရှင်းတဲ့ လမ်းဘေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီးဖုန်းပြောမိသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ယောက်ျားနှစ်ဦးက အံ့မုဲအနားရောက် လာပြီး စော်ကားမော်ကား အံ့မုဲကို ဝင်ပြီး လက်သရမ်းသည်။ အံ့မုဲ ကြောက်လည်း ကြောက်၊ ရှက်လည်း ရှက်နှင့် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အော် လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်ခဏလေးမှာ ပဲ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော မောင်က လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်သည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ဖိုက်တင်ချရင်း လူမိုက်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓား က မောင့်လက်ကို ရှပ်ထိခဲ့ပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း အဖမ်းခံလိုက်ရ သည်။

“နေ နေခါး နင့်လက်မှာ သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေပြီ”

“ငါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား မုဲ”

“အေးပါ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို ပြန်မေးမနေနဲ့ ဆေးခန်းသွားမ ယ် လာ”

မောင့်ကို ဇွတ်ဆွဲရုန်းခေါ်၍ ဆေးခန်းကိုပို့ပေးခဲ့သည်။

မပျောက်မချင်း တစ်ပတ်လောက် ဆေးခန်းပို့ပေးပြီးချိန်မှာ သနား ကရုဏာတွေ၊ ဂရုစိုက်ကြင်နာတာတွေ၊ ရင်းနှီးနွေးထွေးမှုတွေနှင့် တ ရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်ပြီဆိုတော့လည်း ဒယ်ဒီစကားတွေကိုလည်း မေ့။

ဘယ်လိုအရာကိုမှ ဂရုစိုက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘဲ အရူးအမူး၊ ဒါ ပေမဲ့ အန်တီနှင့်အန်ကယ်လ် မရိပ်မိ မသိရှိရအောင် သိုဝှက်ထိန်းသိမ်းစွာနေခဲ့သည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး သတိမထားမိအောင် လူန္ဒရီရချစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေ့သိသွားမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတွေကတော့ ပျောက်ပျယ်မသွားခဲ့။

ဒယ်ဒီညီမ မုံရဲ့ အန်တီလေးက မုံကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထွေးပိုက်ချောမြူထိန်းကျောင်းခဲ့တာမို့ မုံကို အချစ်ပိုအလိုလိုက်သလို ဒယ်ဒီစကားကိုလည်း မြေဝယ်မကျ နားထောင်ကာ ဂရုစိုက်သည်။

ဒယ်ဒီက မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးကို အန်တီလေးနှင့် အန်တီလေးယောက်ျားတို့ ကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး မုံကို စောင့်ရှောက်ခိုင်းသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချပြီး တစ်ပင်လဲလျှင်တစ်ပင်ထူဆိုသလို နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားသည်။

မာမီသေပြီး တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့တာခုဆို ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီထင်သည်။ သွားစကတုန်းကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်လာတတ်ပေမယ့် ခုတော့ သုံးနှစ်ရှိတာတောင်ပြန်မလာတော့ဘဲ ဖုန်းပဲ ခဏခဏဆက်တတ်သည်။

ဖုန်းဆက်တိုင်း အလေ့အကျင့်လို ပြောနေတတ်တာကတော့ ကျောင်းပြီးတာနှင့် နိုင်ငံခြားကို လိုက်တာပြီး ပညာတွေဆက်သင်ရန်ဟိုမှာ အခြေချနေထိုင်စေချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ပညာရေးကို မက်မောခဲ့မင်တဲ့ အံ့မုံကလည်း အခါခါ ကတိပေးလက်ခံခဲ့ပြီးသားပင်။

ခုမှ မောင့်ကိုချစ်မိလာတဲ့ အတွက် ဝေးကွာရမှာ စိုးရွံ့မိသလို ခွဲခွာထားခဲ့ရမှာ ကိုလည်း မတွေးရဲအောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟူ့”

အိပ်နေရင်း အိပ်မက်ထဲမှာ ခြောက်လှန့်ခံနေရတယ်။ နိုးထလာရင်
လည်း ပြန်အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့တယ်။

အဲဒါ မောင့်ကိုချစ်မိတဲ့ အပြစ်ကြွေးတွေပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

*

အခန်း(၂)

“ဟော မုံလေး အစောကြီးနိုးနေပြီလား၊ ဒီမှာ နန်းကြီးသုပ်ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ဆီချက်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ပူစီကိတ်၊ ကြိုက်တာစား၊ မုံလေး စောစောနိုးလာတတ်တယ်ဆိုပြီး မလုံးကို ဝယ်ခိုင်းထားတာ”

“သိုင်းကျူး အန်တီလေး၊ အန်ကယ်လ်ရော စားပြီးပြီလား”

အန်တီလေးကို အာဝါးတစ်ချက်ပေးပြီးမှ ခုံတစ်လုံးဆွဲထိုင်ပြီး ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ဆီချက်ပန်းကန်ကို အရင်ဆုံးဆွဲလိုက်သည်။ ။

“မုံလေးအန်ကယ်လ်က လမ်းလျှောက်က ပြန်မလာသေးဘူးလေ၊ ပြန်လာတာနဲ့ ရေမိုးချိုးပြီး ကုမ္ပဏီ တန်းသွားမှာ ဆိုတော့လမ်းမှာ စားချင်လည်း စားလာမှာ ပေါ့”

“အန်တီလေးရော စားပြီးပြီလား၊ မုန့်တွေက အများကြီးပဲ”

“အန်တီလေးက ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်နဲ့ စားပြီးပြီ၊ မုံလေး စားမကုန်ရင် မလုံးနဲ့ ဒရိုင်ဘာမောင်သောင်း စားလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ ပူပန်မနေနဲ့ မုံလေး ချေးများ လွန်းလို့ စားချင်တာ စားအောင် များများ ဝယ်ထားတာ၊ ဒါနဲ့ မလုံးဈေးသွားတော့မှာ မုံလေး ဘာဟင်းစားမှာ လဲ မှာ လိုက်လေ”

အံ့မုံ ပလုတ်ပလောင်းစားနေရင်းက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေး ထောက်ကာ စဉ်းစားသည်။ ။

“ဟို ပုစွန်တုပ်အချို့ကြော်၊ကြက်ကုန်းဘောင်နဲ့ ငါးရုံခေါင်း၊ ဟင်းခါး

ဆိုရင် ရပါပြီ၊ ဪ မလုံး ညနေ ဟင်းထပ်ရင် မစားဘူးနော် ဝက်သား
နီချက်နဲ့ ငါးကြင်းချဉ်ပေါင်ဟင်း ညနေ သတ်သတ်ချက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေးရဲ့ ၊ မလုံးက မမလေးအကြိုက်ကိုသိပြီးသားပါ
”

မလုံးက ဆွဲခြင်းလေးဆွဲ၍ အန်တီလေးပေးသော ပိုက်ဆံကိုယူပြီး
ထွက်သွားသည်။ ။

အန်တီလေးက အံ့မိုက်အနားဝင်ထိုင်ကာ ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“အံ့မိုက်လေး အန်တီတူမလေးက အရမ်းအစားကောင်း ကြိုက်တာပဲ
နော်၊ ယူမယ့်ယောက်ျားကတော့ မိုလေးအဖေထက် ပိုချမ်းသာမှ ဖြစ်လိ
မ့်မယ်ထင်တယ် ဟင်း ဟင်း”

အန်တီလေး ဘယ်လိုသလောနှင့်ပြောမှန်း သိသော်လည်း
မောင့်အကြောင်းတွေသိများ သိသွားပြီလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က အံ့မိုက်ကို
ဆီချက်စားနေတဲ့ ဇွန်းခက်ရင်းလေး ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျအောင် ယောက်
ယက်ခတ် သွားစေသည်။ ။

အန်တီလေး သတိထားမိလား။ မထားမိလား မခန့်မှန်းတတ်ပေမယ့်
ဗြုန်းခနဲ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်သွားတဲ့ အန်တီလေးအပြုံးက အံ့မိုက်ကို လ
ည်နှင်သွားစေသည်။ ။

သိခဲ့ရင်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမှာ ပါ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုပြီးသွားတာလဲ။

မဝံ့မရဲစိတ်၊ မသင်္ကာစိတ်နှင့် အန်တီလေးနောက်က အံ့မိုက်လိုက်လာခဲ့
သည်။ ။

“ဟင်”

အန်တီလေးက ဒယ်ဒီနှင့် ဖုန်းပြောနေတာပါလား။

ခန်းဆီးအကွယ်လေးကနေ အန်တီလေး ဖုန်းပြောနေတာနားထောင်
ပြီး အံ့မုံ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည် ။

“သီတို့ အတိအကျသိအောင် စုံစမ်းနေပါတယ်၊ မုံလေးလူန္ဒြေပျက်
နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ဆင့်စကား ကြားရတာတော့ မုံလေးနဲ့ တွဲနေ
တဲ့ ကောင်လေးက အရမ်းဆင်းရဲတာတဲ့ ၊ မိမရှိ ဖမရှိတစ်ကောင်ကြွက်
ကလေးပါ။ ဘာအဆင့်အတန်းဂုဏ်ဒြပ်မှ လည်း ပိုင်ဆိုင်တာ မရှိဘူးတဲ့
လေ”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့ ချစ်သူတွေလား၊ သူငယ်ချင်းတွေလားဆိုတာ သီတို့
ဆက်ပြီး စုံစမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင် ဪ့ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ မုံလေးပတ်
စပို့စ်နဲ့ ဗီဇာက သက်တမ်းတိုးထားပြီးသားပါ၊ ကျောင်းပြီးလို့ လွှတ်လို
က်ရင် လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ရုံပါပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ မုံလေး မသိအောင်သတိ
ထား စုံစမ်းပြီး ကိုကိုဆီ လွှတ်ဖြစ်အောင်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“-----”

“ရှင် ဟင် မုံလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်သူက အဲဒီမှာ အဆင်သင့်ရှိပြီး
တယ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချ စိတ်ချ ကိုကို”

အန်တီလေး ဖုန်းမပိတ်မီ ထမင်းစားခန်းထဲ မုံအရင် အမြန်ပြန်ဝင်
လာခဲ့ရသည် ။

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ကတုန်ကယင်နှင့် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေတောင်
ထုံကျည်အေးစက်လာ၏။

အန်တီလေးနှင့် ဒယ်ဒီ က တိကျသေချာတဲ့ အစီအစဉ်တွေတောင်
ချပြီးနေပါရောလား။

မောင့်ကိုချစ်သောစိတ်နှင့် ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းဆန်လို့ လည်း အဆင်မ
ပြေနိုင်။

မုံ ဘာလုပ်ရမလဲ။

တစ်သက်မှာ မောင့်တစ်ယောက်ကိုသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့ဖူးသည်
။ ဂရုစိုက်ကြင်နာတတ် လွန်းသော မောင့်ကို ဘယ်လိုမှ ဘယ်လိုမှ ဥပေ
က္ခာပြုနိုင်။

မောင်နှင့်တွေ့မှ မောင့်ကို တိုင်ပင်ကြည့်ရမည်။

ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲ မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါး ပတ်(ဖ်)ရိုက်၍ မောင်
စောင့်နေကျ ကန်ပေါင်ကို စောစောထွက်လာခဲ့သည် ။

“မုံလေး ဒီနေ့ ကျောင်းသွားတာ စောလှချည်လား”

အန်တီလေးစကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ သူမ ကားလေးကို
ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခဲ့သည် ။

ဘယ်သွားသွား သူမကားလေးကို သူမကိုယ်တိုင်မောင်းရမှ ကျေနပ်
သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကားမမောင်းချင်လျှင် အန်တီလေးယောက်ျားကုမ္ပဏီ
အသွားမှာ ကျောင်းကို ဝင်ပို့ခိုင်းတတ်၏။

အပြန်ကျTaxi ငှားစီးကာ ပြန်လာခဲ့သည် ။

ထိုနေ့မျိုးမှာ ကျောင်းထဲကို အဝင်ပြပြီးမှ မောင့်ကို တွေ့ဖို့ သွားရသ
ည် ။

ခုလည်း မုံကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး မုံလက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ကြိုဆိုသည်။ ။

မောင့်အပြုံးက မုံရဲ့ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေကို သက်သာစေတာကတော့ အမှန်ပင်။

“ဒီနေ့ အရမ်းစောနေပါလား မုံ၊ အရင်နေ့တွေဆိုရင် မောင်ရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်နေမှ ရောက်တာ၊ ခုတော့ မောင် တောင်ထိုင်ခုံလေးမှာ မထိုင်ရသေးဘူး”

ထိုင်ခုံလေးမှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ရင်း မောင့်ပခုံးလေးမှာ မုံ မှီနဲ့ ပစ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ။

“ပြဿနာတွေကတော့ ဒီဂရီတွေမြင့်နေပြီ မောင်”

“ဟင် ဟုတ်လား မောင် မောင်တို့ အကြောင်းတွေမုံ အန်တီတို့ သိသွားပြီလားဟင်”

“ရိပ်မိသလိုတော့ရှိတယ် မောင်၊ တိတိကျကျသိအောင်သူတို့ ဆက်စုံ စမ်းနေကြတယ်၊ မုံတို့ ဒီထက်ပိုပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်နေမှ ဖြစ်မယ်”

“ခုလည်း မောင်တို့ ဒီနေရာလေးကလွဲပြီး ဘယ်နေရာတွေများ သွား လာနေကြလို့ လဲ မုံရယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးတို့ ကမုံကို ဂရုစိုက် နေကြတာဆိုတော့ သတိထားမိနေတာဖြစ်မှာ ပေါ့ မောင်၊ ပြီးတော့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း မရှိလည်း ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဒယ်ဒီဆီ ကို လိုက်သွားရမှာ ပဲ၊ မုံ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်”

“မုံရယ် မုံကို မောင်မခွဲနိုင်ဘူး”

မုံပခုံးလေးကို ဖက်တွယ်ထားမှုက ပိုမိုတင်းကျပ်လာသလို၊ မောင့်အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကလည်း မုံပါးပြင်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတို့ တိုက်လာသည်။ ။

မောင့်ရဲ့ ပါးမြိုင်းမွေးစိမ်းမြဲလေးတွေကို နဖူးပေါ်မှာ ဝေ့ဝဲကျနေတဲ့ မုံဆံနွယ်လေးတွေနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီး မောင့်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ ။

“မုံလည်း မောင့်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး မောင်၊ မုံ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ မောင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်တာ”

“မောင် ဘာပြောနိုင်မှာ လဲ မုံရယ်၊ မောင့်ရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝထဲမှာ မုံနေနိုင်ပါ့မလား၊ မောင်တို့ မခွဲနိုင် အတူတူနေဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာ လေ၊ ဒါပေမဲ့ မုံဆန္ဒ မုံသဘောပါ၊ မောင်ကတော့ မုံထားခဲ့ရင်လည်း နေခဲ့ရမှာပါ၊ မုံလက်တွဲမယ်ဆိုလည်း မောင်ပျော်ရမှာ ပါ”

စကားအဆုံးမှာ မောင့်ပင့်သက်မောတို့ က လေးလေးပင်ပင်။ မုံလည်း တွေတွေဝေဝေနှင့် ကိုယ်လေး မတ်သွားသည်။ ။ မောင့်ကိုချစ်ပေမယ့် မုံစွန့်လွှတ်ရမှာ တွေက အများကြီး။ မုံမက်မောသော ပညာရေးတွေ၊ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ၊ မုံချစ်သော ဒယ်ဒီ၊ မာမီဆုံးပါးပြီးကတည်းက မုံကိုပြုစုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သော အန်တီလေးရဲ့ မေတ္တာတရား။

ဒါတွေအားလုံးကို မောင့်အချစ်နှင့်လဲလှယ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လာကတည်းက မုံမှာ ကြီးမားတဲ့ ခံယူချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ။

တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ချစ်မည်။ ချစ်သောသူကိုသာ လက်ထပ်မည်လို့ လေ။

ခုတော့ မုံချစ်မိသော မောင်က ဆင်းရဲသောလူတန်းစားမှ ဂုဏ်ပကာ သနမဲ့တဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်။

ဘယ်လိုမှ ဒယ်ဒီရော အန်တီလေးရော သဘောမတူနိုင်။ စိတ်ဓာတ် မာကျောရဲရင့်ပြတ်သားသော မုံကလည်း ဒါတွေကို စဉ်းစားပြီးမှ မောင့် ကို ချစ်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရမယ့်အချိန်မှာ မဝံ့မရဲတွန့်ဆုတ်နေ မိသလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ အသားလတ်လတ် တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော မောင့်ကိုမခွဲမခွာ နိုင် အရူးအမူး ချစ်မိသည် ကတော့ အမှန်ပင်။ မှားလျှင် မှောက်အိပ်မည် ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် တဇောက်ကန်း ဆုံးဖြတ်ရဲမှ မောင်နှင့်အတူနေခွင့်ရ လိမ့်မည်။ မုံမိုက်ရဲအောင် အချစ်က တွန်းအားပေးပါ။

*

အခန်း(၃)

“ဒေါ်ကြီးတင်တို့ က သားကို တွန်းအားပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားအိမ် ဆယ်ပေတစ်ခြမ်းလေးကို ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ငှားနေတာ နှစ်နှစ် ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်လခကိုလည်း သူများ တွေလို သားက ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ယူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကြောင့် သမီး ခင်လေး စက်ချုပ်လို့ ပိုတာရထားတဲ့ ငွေလေးရယ်၊ ရွာက လယ်ကွက် ယာကွတ်လေး ရောင်းလို့ ရတဲ့ ငွေလေးရယ်ပေါင်းပြီး ဒီအိမ်တစ်ခြမ်း လေးကို ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ဝယ်လိုက်ချင်တာ၊ ဟို သားကလည်း ဘဏ်တိုး လေးနဲ့ စားစား အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ကြီးတင်ပြောတာလည်း မှန်သည် ။

ဖေဖေ မေမေတို့ သူ့အတွက် အမွေအဖြစ် ထားရစ်ခဲ့သည့်အိမ်လေး က ပေနစ်ဆယ် ပေလေးဆယ်။

သူက တစ်ယောက်တည်းနေတာမို့ ကျောင်းစရိတ်ကာမိအောင် တောက တက်လာသည့် ဒေါ်ကြီးတင်တို့ သားအမိကို စပေါ်ငါးသောင်း အိမ်လခ တစ်လတစ်သောင်းဖြင့် ဆယ်ပေတစ်ခြမ်းငှား ထားခဲ့သည် ။

တခြားဝင်ငွေအနေနဲ့ တော့ ကျောင်းပြန်ညနေပိုင်း ညပိုင်းများမှာ သူ ဆိုက်ကားထွက်နင်းတတ်သည် ။

ထမင်းကိုတော့ ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ဆီမှာ တစ်လတစ်သောင်းခွဲ ပေး

စားခဲ့၏။

ယခုခေတ်ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် တွက်မည်ဆိုလျှင် သူ့ထမင်းလခကလည်း တန်ရာတန်ကြေး ယူထားတာမဟုတ်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကိုယ်ချင်းစာကာ မိသားစုလိုပဲ နေကြသည် ။

ဒေါ်ကြီးတင်က သူ့ကို သားတစ်ယောက်လို ချစ်သလို၊ သူ့ထက် တစ်နှစ်သာကြီးသော မခင်လေးကလည်း မောင်လေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တွယ်တာသည် ။

ဆိုဆုံးမသည် ။

သူကလည်း တွယ်တာစရာမိသားစုမရှိသူမို့ ဒေါ်ကြီးတင်တို့ သားအမိကို သံယောဇဉ်ကြီးသည် ။

ရွာမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာနည်းပါးသော ဒေါ်ကြီးတင်တို့ က ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ရော က်လာကြသူတွေမို့ သူ့အိမ်တစ်ခြမ်းကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာမဆန်း။

ဒါပေမဲ့ မိဘအမွေအနှစ်လိုဖြစ်နေသော ဒီအိမ်ကြီးကို အဲလိုမျိုး ရောင်းပစ်ရမှာ သူနုမြောနေမိသည် ။

မရောင်းဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြန်ရင်လည်း ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ကိုင်စားဖို့ တောင် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေမရှိလျှင်နေတတ်မှာ မဟုတ်။

“ဟင်း ကျွန်တော်ရောင်းပါ့မယ် ဒေါ်ကြီးတင်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးတင်တို့က ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သူတွေ၊ ကျွန်တော် အိမ်မရောင်းလို့ တခြားအိမ်ဝယ်ပြီး သွားနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အားကိုးစရာမရှိတော့ဘူး၊ အခုက ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာအိမ်လေးကို စိတ်ချရတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မိသားစုလေးလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဟို

ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ရှိသလောက်ငွေလေးနဲ့ ပဲ ကျွန်တော် ရောင်းပါ့မယ်”

“အေးကွယ် သားရယ် ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ကလည်း သားနဲ့ ဝေးဝေးလံ
လံမနေချင်လို့ ပါ။ ဒီလိုကွယ် ဒေါ်ကြီးတင်တို့ မှာ စုစုပေါင်းငွေဆယ်သိ
န်းလောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ သားအိမ်ဆယ်ပေတစ်ခြမ်း ဘယ်လောက်
ပေါက်မယ်တော့ မသိပါဘူး၊ နည်းတာများ တာ သားပဲဆုံးဖြတ်ပါ။ အရ
မ်းနည်းနေရင်တော့ ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ငွေစုပြီး ထပ်ပေးပါ့မယ် သားရယ်”

“ဟာ နေပါစေတော့ ဒေါ်ကြီးတင်၊ ကာလပေါက်ဈေးဆယ့်သုံး ဆယ့်
ငါးလောက် ပေါက်နေပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးတင်တို့ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ရှိတဲ့
ငွေပဲပေးပါ၊ နောက်ထပ် ကျွန်တော် မယူတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဟိုဘက်ဒီ
ဘက်နေခွင့်ရတာပဲ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးကွယ် သာဓု သာဓု၊ သမီးလေး ဈေးကပြန်လာရင်တော့ အရမ်း
ဝမ်းသာမှာ ကွဲ့ ၊ သူက ဒီအိမ် ဒီနေရာလေးကို အရမ်းသဘောကျနေတာ
၊ နေလာတာလည်း ကြာတော့ သံယောဇဉ်ကလည်း ဖြစ်နေပြီလေ၊ အိမ်
ရှေ့က သီးပင် စားပင်လေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်နေတာ
မင်းလက်တွေ့ပဲ၊ သူ့အိမ်သူ့ရာလေးလိုလိုကို ဂရုစိုက်နေတော့တာ ဟင်း
ဟင်း”

ဒေါ်ကြီးတင် စိတ်ချမ်းသာနေတာလည်း သိသာပါသည် ။

တဟင်းဟင်း သဘောတွေကျပြီးအိမ်ဝယ်မယ့်ငွေတွေ သူ့ကိုအပ်သ
ည် ။ သူ့ကိုယုံကြည် တာကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အရောင်းအဝယ်လု
ပ်ဖို့ ပြောတာတောင် လက်မခံ။ ခဏနေတော့ မခင်လေး ဈေးခြင်းလေး
နှင့်ပြန်ရောက်လာသည် ။

“ဟော သမီးပြန် လာပြီ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာစကား ပြောရဦးမယ်ကွဲ့၊
မောင်နေခါးက အမေတို့ အိမ် ဝယ်တာကို လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား ကိုနေ၊ အိမ်မရောင်းလည်း မလေးတို့ က ကိုနေထားတဲ့ အထိအိမ်ငှားနဲ့ နေဦးမှာ ပါ”

“အဆင်ပြေပါတယ် မလေးရဲ့ ၊ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင် ငွေ ပေါ်တာပေါ့၊ မလေးတို့ သားအမိနဲ့ လည်း အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေရမှာ ပဲလေ”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား၊ မလေးကလည်း ဒီအိမ်လေးကနေ ပြောင်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမေကဆို ပိုဆိုးသေး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အမေ”

အမေက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် နေခါးခေါင်းလေးကို ပုတ်သည် ။

“ဟုတ်ပဲ့၊ ဟုတ်ပဲ့၊ အမေတို့ မရှိရင် မောင်နေခါးလေးအနေအစား ခက်ခဲသွားမယ်၊ လူငယ်ပီပီ မဆင်ခြင်ရင် သူ့ဘဝလေးပျက်စီးသွားမှာ ပေါ့ ၊ ခုတော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဘဝ ဘဝက ရေစက်တွေပေါ့ ကွယ်၊ ကဲ သမီး ဒီနေ့ ဘာဟင်းစားဝယ်ခဲ့လဲ၊ ဒီနေ့ မောင်နေခါးက ကျောင်းမတက်ရရင် ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ဆိုက်ကားနင်းထွက်တော့မှာ ”

“ကိုနေကြိုက်တဲ့ ဆိတ်ရိုးနဲ့ ကုလားပဲ ဝယ်ခဲ့တယ် အမေ၊ အဲဒါပဲချက်မယ်၊ သရက်ချဉ်သုပ်မယ်၊ ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ငရုတ်သီး ငံပြာရည်ကြော်လေး ကြော်လိုက်မယ် အမေ”

“ဟား သွားရည်တောင်ကျ လာပြီ မလေး မြန်မြန်ချက်တော့၊ ကျွန်တော် စာတစ်ပုဒ်၊နှစ်ပုဒ်ကျက် ရေးချိုးပြီးတာနဲ့ စားတော့မယ်၊ ပြီးမှ ဆိုက်ကားနင်းထွက်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီရှင် မြန်မြန်ချက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အမေကလုပ်ပေးရဦးမလား သမီး”

“နေပါစေ အမေ၊ အမေ့ဘာသာ ပုတီးလေးစိပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သက်သောင့် သက်သာနေပါ”

မလေးက ပြောပြီး မီးဖိုချောင်တွင်း ဝင်သွားသည်။ ။

မိန့်မပီပီသသ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ဖွပ်လျှော်ပြီးမှ မလေးစက်ခုံမှာ ထိုင်လိမ့်မည်။

ဒေါ်လေးတင်ကိုလည်း ဘာမှ မခိုင်း။ ဥပုသ်သီလစောင့်တရားရိပ်သာဝင်။ တရားထိုင်၊ ဝိပဿနာ အလုပ်လုပ်။ ထိုကိစ္စများ နှင့်သာ ဒေါ်ကြီးတင်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားသည်။ ။

သူမကတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် မအားလပ်သည် များကို ညည်းညူမှုမပြု။ အမေဖြစ်သူအပေါ်မှာ ရော၊ မောင်တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ဖြစ်ရသည့်သူ့အပေါ်မှာ ရော ဘာတာဝန်မှ လစ်ဟင်းမှုမရှိ၊ ဝတ္တရားကျေသည်။ ။

သူကလည်း ကျောင်းမသွားခင် ရေဆွဲပေး၊ ထင်းခွဲပေးနှင့် တကယ့်မိသားစုလေးပါပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် အမျိုးမျိုးဝေဖန်သမုတ်ကြသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အရိုးစင်းဆုံး ရစ်ပတ်မှုများ နှင့် ဖြူစင်မှုများကြောင့်သူတို့ လိပ်ပြာ သူတို့ လုံကြသည်။ ။

ရောင်ပြန်ဆိုတာ ဟပ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာမို့ အစွန်းအထင်းတွေက သူတို့ ဆီကိုရောက်မလာ။

ရိုးသားသော သယံဇာတများ ဖြင့်။

အခန်း(၄)

“အန်တီပြောနေတာတွေ မုနားလည်သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ။ အချိန်စောတာကတော့ မုံဒယ်ဒီရဲ့ ဆန္ဒပဲကွယ်၊ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ့ဆီကိုရောက်အောင် လွှတ်လိုက်ပါတဲ့ ။ မုံလေးဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ မုံလေးကလာကြောင့် အချိန်ထပ်ဆွဲနေဦးမှာ လဲကွယ်”

ရေရာတဲ့ ဆင်ခြေတွေ စဉ်းစားစမ်း ဒီဦးနှောက်။

ဝိရိသေသပ်တဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်တွေ ထွက်စမ်းပါ ဒီခေါင်းက။

မထီတရီပြီးကြည့်နေတဲ့ အန်တီရှေ့မှာ ဣန္ဒြေ မပျက်နဲ့ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးရင်း မူနွဲ့စွာ အန်တီပေါင်ပေါ် ပစ်လဲလိုက်သည် ။

“မုံက အရမ်းကြီးအချိန်ဆွဲမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေးရယ်၊ ဟိုမှာ အနေကြာမှာ ဆိုတော့ ကိုယ့်မြန်မာပြည်ကြီးမှာ နေနိုင်သလောက်လေး နေသွားချင်သေးတာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း အနေကြာရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်သက်လုံးဖြစ်သွားနိုင်တယ် မုံလေးရဲ့ ၊ မုံဒယ်ဒီက နိုင်ငံခြားမှာ ဆရာဝန်လာလုပ်နေတဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်ကို မုံသတို့ သားလောင်းအနေနဲ့ တွေ့ထားတယ်တဲ့ လေ ။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှုရှိတယ်၊ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ပညာတတ်တဲ့ လေ”

“အာ ယောက်ျားတွေ မယူချင်ပါဘူး အန်တီလေးရာ၊ လူချင်းတောင့် မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ဒယ်ဒီကတော့ ခက်တော့တာပဲ၊ ယောက်ျားယူရမယ် ဆိုရင်တော့ မုံ ခုကတည်းက မသွားတော့ဘူးအန်တီ”

“ဘာလဲ မုံမှာ ချစ်သူရှိနေလို့ လား”

အန်တီ အစ်အောက်မေးနေမှန်း မုံသိသည်။ ။

အန်တီပေါင်ပေါ်ကနေ ဆတ်ခနဲထပြီး အန်တီကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ယောက်ျား ဘာလုပ်ရမှာ လဲ အန်တီရဲ့ ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိတာပေါ့။ မုံမှန်းထားတဲ့ အရည်အချင်းမီတဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး၊ မုံ ဘာကို Crazy (ခရေ(စ်)စီ)ဖြစ် တယ်ဆိုတာ အန်တီလေး သိပါတယ်”

“သိပါတယ်တော်၊ ဘွဲ့တွေတစ်ဘွဲ့ပြီးတစ်ဘွဲ့ ယူမယ်၊ ပညာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သင်မယ်၊ စီးပွားရေးမှာ အင်တာနေရှင်နယ်ပရော်ဖက်ဆာ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာမဟုတ်လား၊ ဒါကတော့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးမရှိတဲ့ မုံဒယ်ဒီရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံလိုက်တာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးသားပဲကွယ် ၊ မုံလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မုံလေး ဘယ်လောက်ပဲ ပညာတွေ ဆင်သင်သင်ခွင့်ပြုမယ်၊ တာဝန်ယူမယ်တဲ့ လေ၊ ဟိုနိုင်ငံမှာ က ပညာရေးကို အရမ်းဦးစားပေးတာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အတွက် အချိန်စောလေ အကျိုးရှိလေပါ မုံလေးရယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ၊ အချိန်တွေ အလဟဿ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကွယ်”

နောက်ဆုတ်လို့ မလွယ်တဲ့ ကိစ္စကြီးက မုံကို ခေါင်းခဲစေသည်။ ။ မောင့်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ ဇွတ်အတင်း ခေါင်းခါပြီး ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

သေဒဏ်ချမှတ်ခံရသလို ထိတ်လန့်ချောက်ချားကာ သွေးပျက်ရှူးသွပ်
လိုက်ချင်၏။

နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကြီး နီးကပ်လာတာနှင့်အမျှ
မောင်နှင့်ဝေးကွာဖို့ လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတာပါပဲလား။

“မောင့်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ မုံကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေပဲရှိတာပါ မုံရယ်
၊ အဲဒီအချစ်တွေကိုတော့ မောင့်မှာ ရှိသမျှ မုံကို အကုန်ပုံပေးထားပါတ
ယ်၊ မုံ ကောက်ယူသိမ်းဆည်းမလား၊ လွင့်ပစ်ချန်ထားခဲ့မလား၊ ကြိုက်
တာလုပ်ပါ”

အားငယ်ရိပ်စွန့်သော မောင့်စကားသံလေးတွေက မုံနှလုံးသားတွေ
ကို ဆုပ်ကိုင်ချေဖျစ်ညှစ် ပစ်လိုက် သလို နာကျင်ထိရှစေသည် ။

မောင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မာကျောပြတ်တောက်လို့ မရတော့တဲ့ မုံမာ
နတွေက ခွန်အားမဲ့ ပျော့ပျော့ခွေယိုင်နေခဲ့သည် ။ ဒီအချစ်တွေနဲ့ တစ်သ
က်လုံး ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနိုင်ပါ့မလား။

နောင်တကွေ့နဲ့ လည်း မပျော်စေချင်ဘူး မောင်ရယ်။

ဆုံးဖြတ်ရခက် တွေဝေစွာနှင့်ပဲ။

*